

(Nález ze dne 17. března 1920 č. 2106.)

V ě c: Františka Čudlá v Zahrádkách proti ministerstvu vnitra v Praze stran státní podpory.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: Stěžovatelka, jejíž manžel před válkou odejel za výdělkem do Ameriky a jehož návrat následkem válečných událostí byl zne-možněn, žádala u okresního hejtmanství v Dačicích o přiznání státní podpory pro sebe a své nedospělé děti Jana a Kateřinu.

Vzhledem k tomu, že mezi okresním hejtmanstvím v Dačicích a tamní berní správou nebylo docíleno dohody, udělilo místodržitelství v Brně výnosem ze dne 27. února 1918 č. 147 v souhlasu se zemským finančním ředitelstvím ve smyslu ustanovení zákona ze dne 17. srpna 1917 č. 376 ř. z. žadatelce a jejím dvěma dětem denní podporu 2 K dohromady dle výše podpor mužem skutečně poskytovaných a to počínaje 15. zářím 1917.

Odvolání stěžovatelky do tohoto výnosu podané bylo ministerstvem vnitra za souhlasu ministerstva financí naříkaným rozhodnutím bez udání důvodů zamítnuto.

Ve stížnosti na nejvyšší správní soud podané namítá stěžovatelka, že má sice vláda dle ustanovení zákona ze dne 17. srpna 1917 č. 376 ř. z. právo, ne však povinnost dáti podporu, jakmile však se vláda rozhodne podporu dáti, že musí ji dáti ve výši vyživovacího příspěvku.

Nejvyšší správní soud uznal o této stížnosti takto:

Příslušníci, jichž živitelé z podnětu válečných událostí byli donucovacím způsobem zadrženi v nepřátelském cizozemsku, nemohou odvozovati ze zákona ze dne 17. srpna 1917 č. 376 ř. z. nárok stíhatelný před nejvyšším správním soudem na to, aby jim poskytnuta byla státní podpora vůbec anebo v určité výměře, poněvadž zákon ten toliko zmocňuje vládu poskytnouti příslušníkům řečených osob podpory ve výměře stávajícího příspěvku. Tímto ustanovením bylo vládě toliko nařízeno, že nesmí, přizná-li takovou podporu, překročiti výměru vyživovacího příspěvku, nikoliv však předepsáno, že nesmí býti udělena podpora ve výměře menší.

Stížnost jeví se tudíž nepřipustnou (§ 2 zák. o správním soudě) a slušelo ji odmítnouti.

Č. 357.

Vyživovací příspěvek: * Výrok zemské vyživovací komise, že není příslušna rozhodovati o nárocích na vyživovací příspěvek za dobu před 28. říjnem 1918 (§ 4 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n.), jest nezákonný, pokud nárok ten byl vznesen proti státu československému.

(Nález ze dne 17. března 1920 č. 2111.)

V ě c: Eduard Oehm v Mostě proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Stěžovatel, jehož syn Josef nastoupil dne 5. října 1911 činnou službu vojenskou, zamítnut byl se svým nárokem na vyživovací příspěvek výměrem okresní vyživovací komise v Mostu ze dne 28. března 1918 č. 12.448, poněvadž přihlásil svůj nárok později než 6 měsíců, když se byl dověděl o pohřešení svého syna (§ 6, odst. 4 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z.), neboť syn stěžovatelův se pohřešuje od 23. září 1914 v boji u Pricínovic a stěžovatel ví o tom od té doby, nárok svůj přihlásil však teprve 10. listopadu 1917, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

Z tohoto výměru odvolal se stěžovatel k zemské komisi vyživovací, jež naříkaným rozhodnutím vyslovila, že není k rozhodování o tomto odvolání dle zákona z 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n. příslušná, poněvadž bylo rozhodnuto o nároku za dobu před 28. říjnem 1918.

O stížnosti k nejvyššímu správnímu soudu podané uvážil tento soud takto:

Žalovaný úřad rozhoduje o odvolání Edvarda Oehma za platnosti zákona z 23. září 1919 čís. 530 sb. z. a n., mohl by právem vysloviti svoji nepřislušnost ve věci jen potud, pokud by nárok strany čelil pouze proti bývalému státu rakouskému, poněvadž z ustanovení § 4, odst. 1, věty 2 zmíněného zákona třeba vyvoditi, že ode dne působnosti jeho veškerá judikující činnost úřadů československých o nárocích těch byla zakázána.

Pokud však nárok ten čelí proti státu československému, třeba poukázati na § 7, odst. 1 citovaného zákona, jenž stanoví bez výhrady, že o přiznání vyživovacích příspěvků rozhodají okresní a zemské komise vyživovací. Příčí se tedy tomuto předpisu zákona naříkaný výrok, jímž žalovaný úřad odmítl vydati meritorní rozhodnutí o nároku, jež stěžovatel uplatňoval. Odůvodnil-li žalovaný úřad výrok svůj poukazem na to, že uplatňovaný nárok týká se doby před 28. říjnem 1918, třeba připomenouti, že ustanovení § 4, odst. 1, věty 2, jež žalovaný úřad měl patrně na mysli, jest ustanovení materielně právní, jež nemění nic na formálně právním předpisu § 7.

Slušelo tudíž naříkané rozhodnutí po rozumu § 7 zákona o správním soudě zrušiti.

Č. 358.

Právo volební do obcí: K výkladu § 62 ob. ř. vol., zejména jeho odst. 3.

(Nález ze dne 18. března č. 2046.)

Věc: Václav Karas a soudr. v Tochovicích (adv. Dr. K. Karas z Unhoště) proti zémské správě politické v Praze (za strany súčasněné adv. Dr. Alfred Meisner z Prahy) stran volby obecní rady v Tochovicích.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná. Útraty se nepřisuzují.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zrušila zemská politická správa volbu starosty, náměstka, jakož i volbu všech radních v obci Tocho-